1954. június 10.
X. évfolyam 24. szám.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A bürokrácia papírtengerén

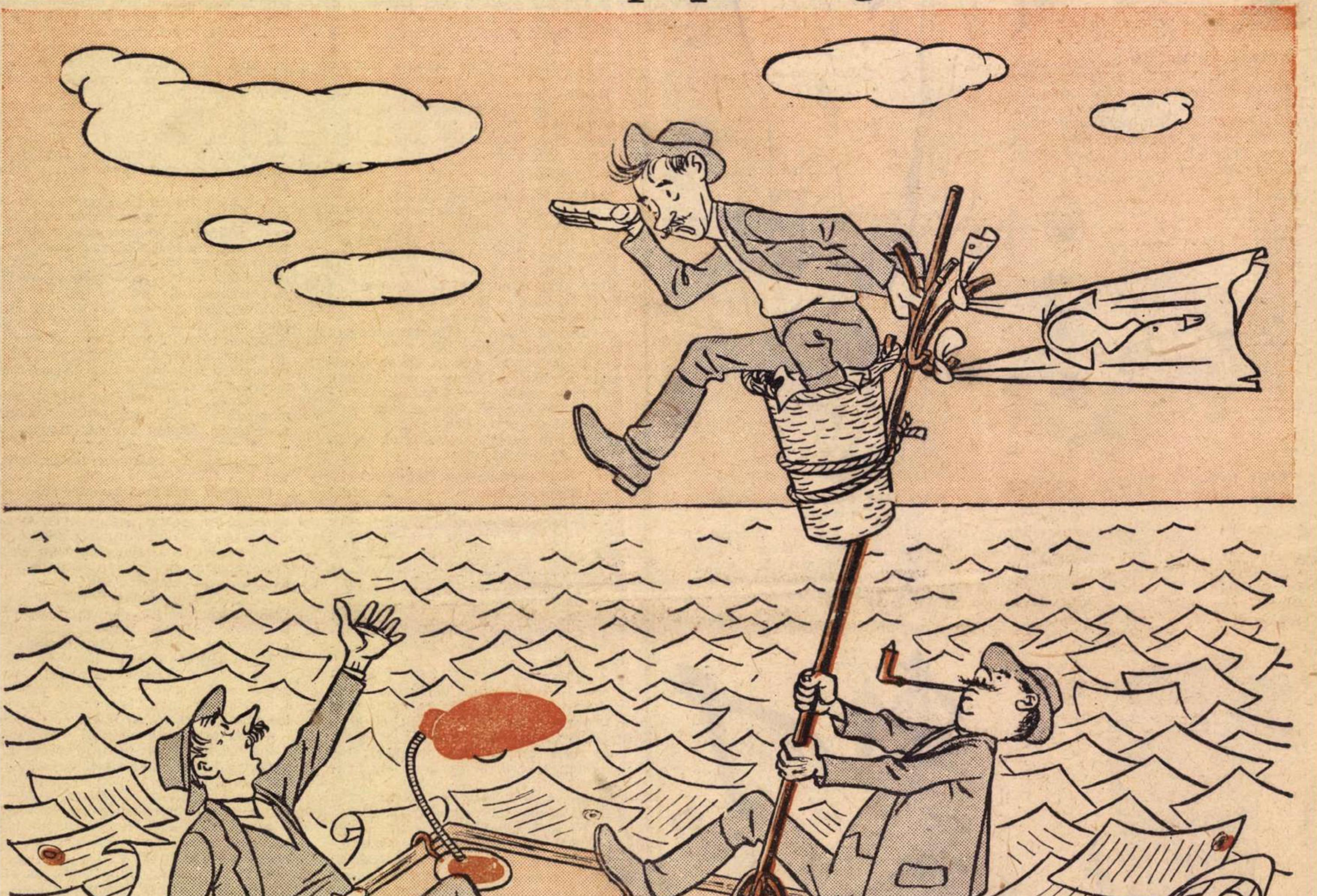
HATÁ
HATÁ
HATÁ
HATÁROZAT
HATÁROZAT
HATÁROZAT
HATÁROZAT

– Határozat a láthatáron!

– Mikor fogod már határozatok helyett végre a földeket látni?

Külpolitikai negyedóra

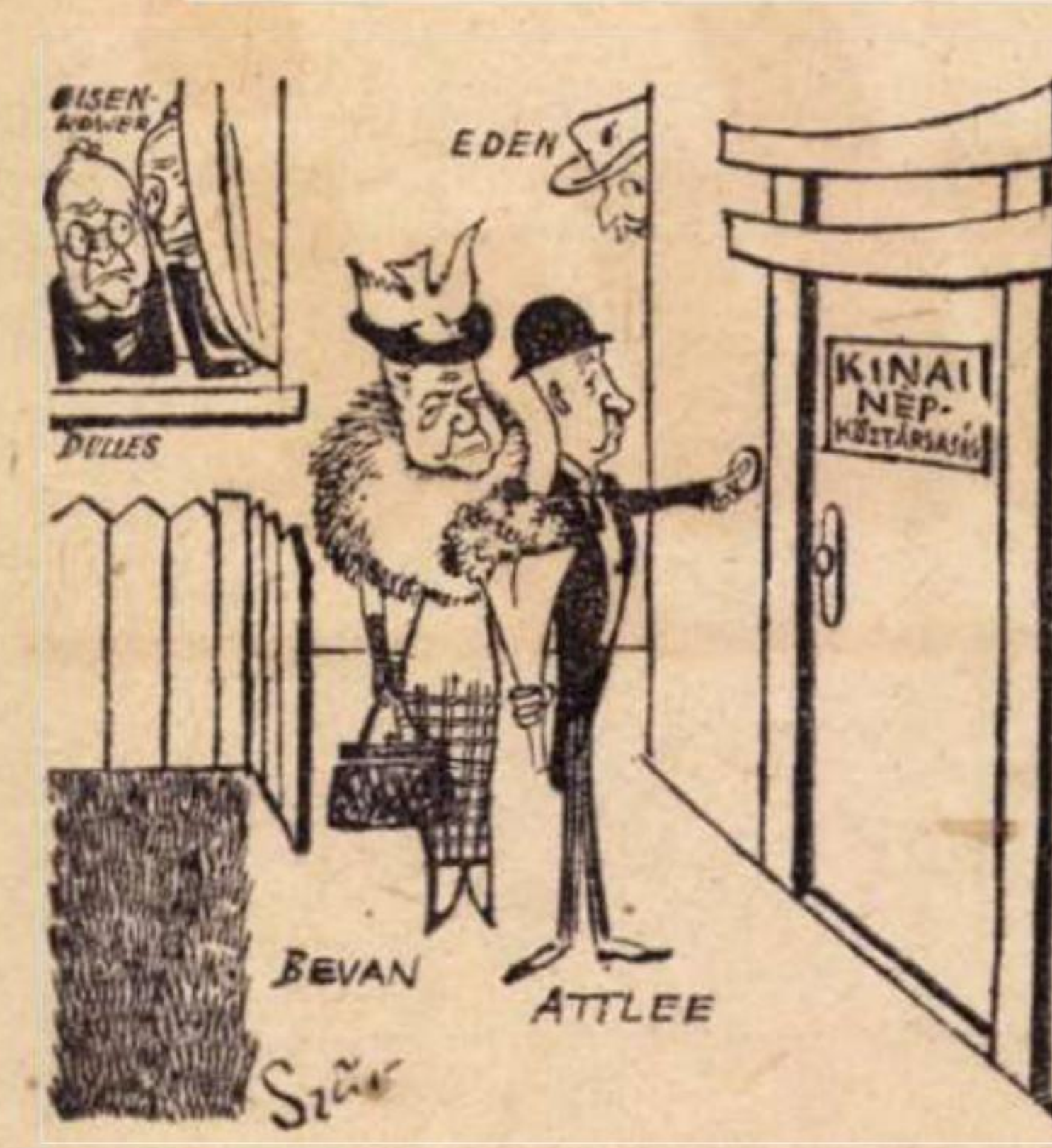

ATTLEE ÉS BEVAN, az angol munkáspárt vezérei a Kínai Népköztársaság meghívására tekintélyes küldöttség élén Kínába utaznak. Washington úgyis, mint Csang Kaj Sek patrónusa, rossz szemmel nézi a látogatást: „Hogy lehet ilyen népeknél levizitelni?" Ilyen ötszázmilliós népeknél!

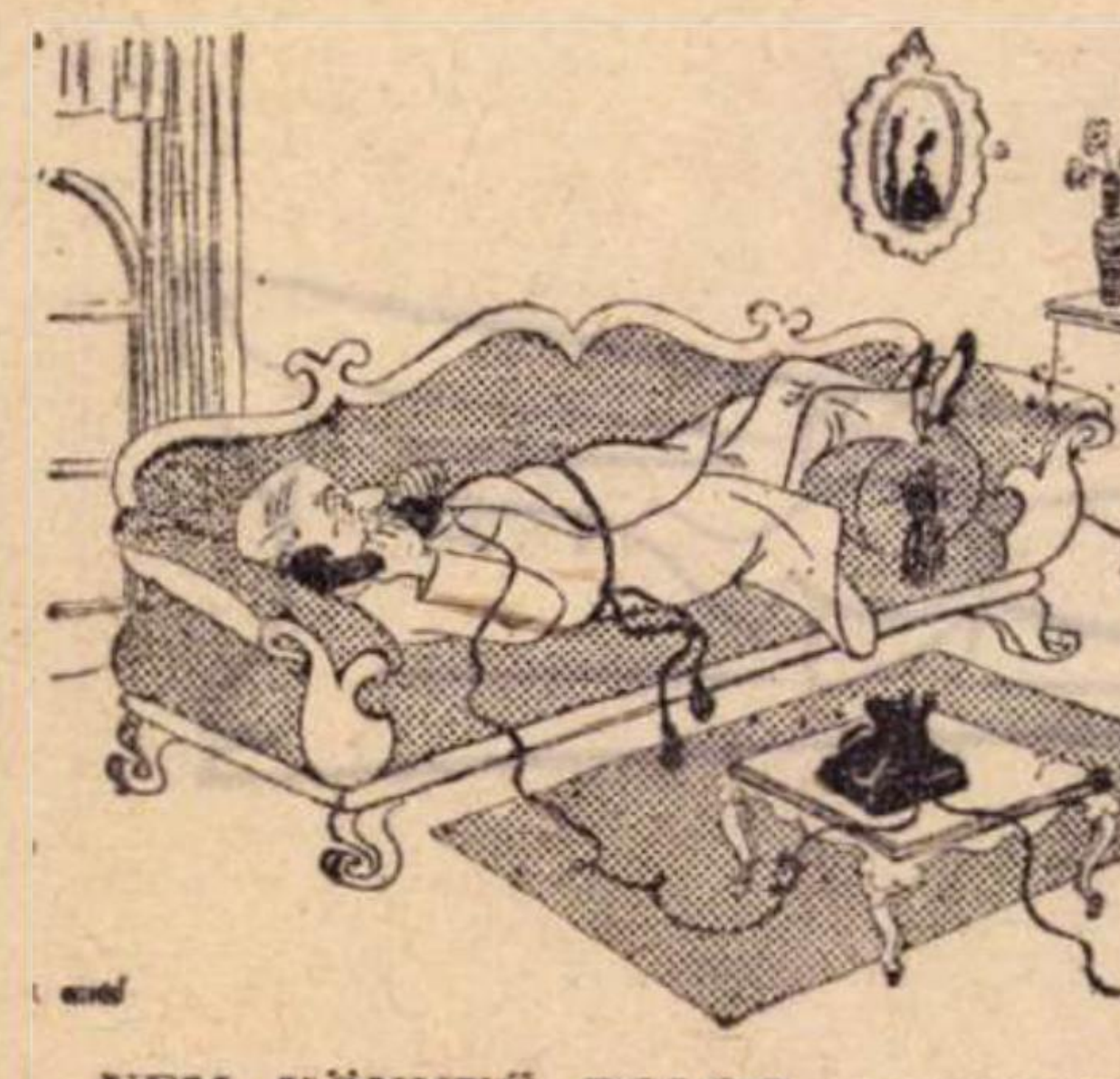

NEM KÖNNYŰ DOLOG manapság francia külügyminiszternek lenni. Ott éldegél a genfi szállodában és sohasem tudja, nem írt-e valótlan adatot a bejelentőlap „foglalkozása?" című rovatába. Bidault nyilván így telefonálgat párizsi lakására: „Anyukám, küldj tiszta fehérneműt és ne felejtsd el megkérdezni, hogy még külügyminiszter vagyok-e?"

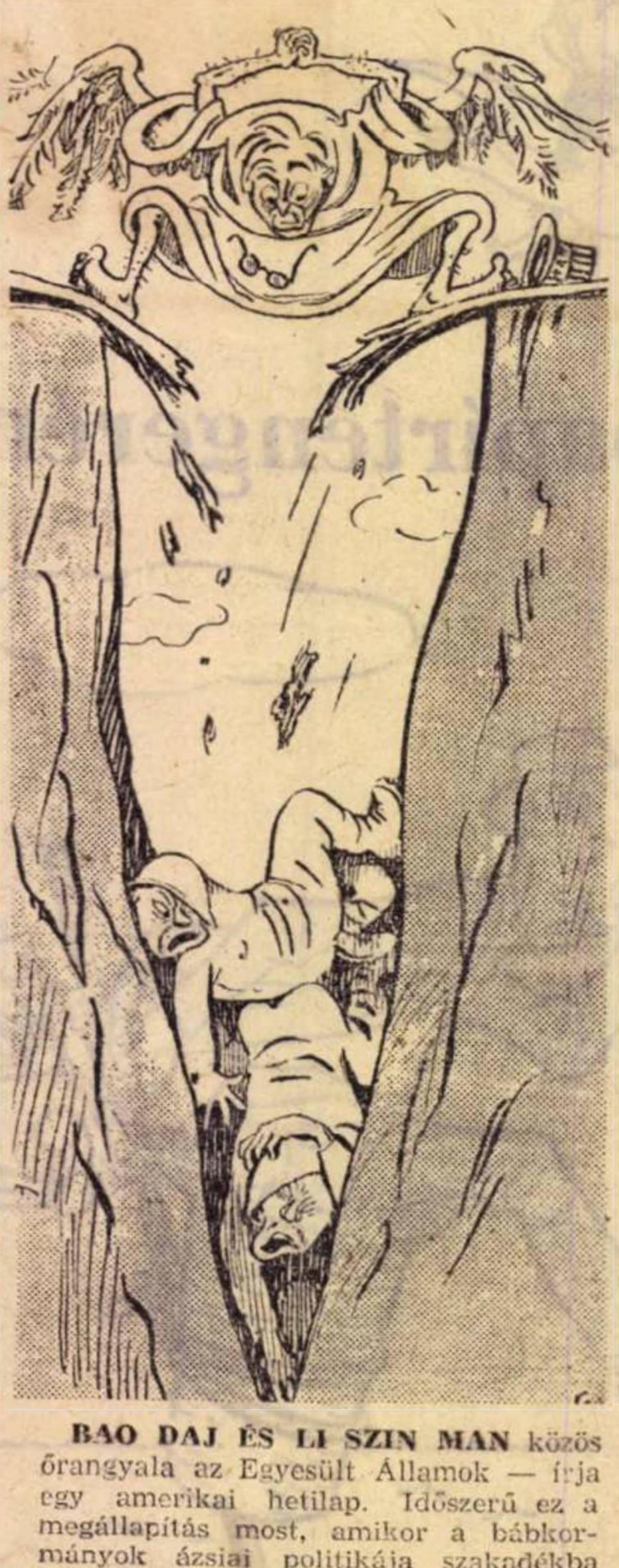

BAO DAJ ÉS LI SZIN MAN közös őrangyala az Egyesült Államok — írja egy amerikai hetilap. Időszerű ez a megállapítás most, amikor a bábkormányok ázsiai politikája szakadékba jut. Képünk azt a magasztos pillanatot ábrázolja, amikor a két cimbora kesernyésen felkiált: „Mégis csak jó, hogy van az embernek őrangyala!"

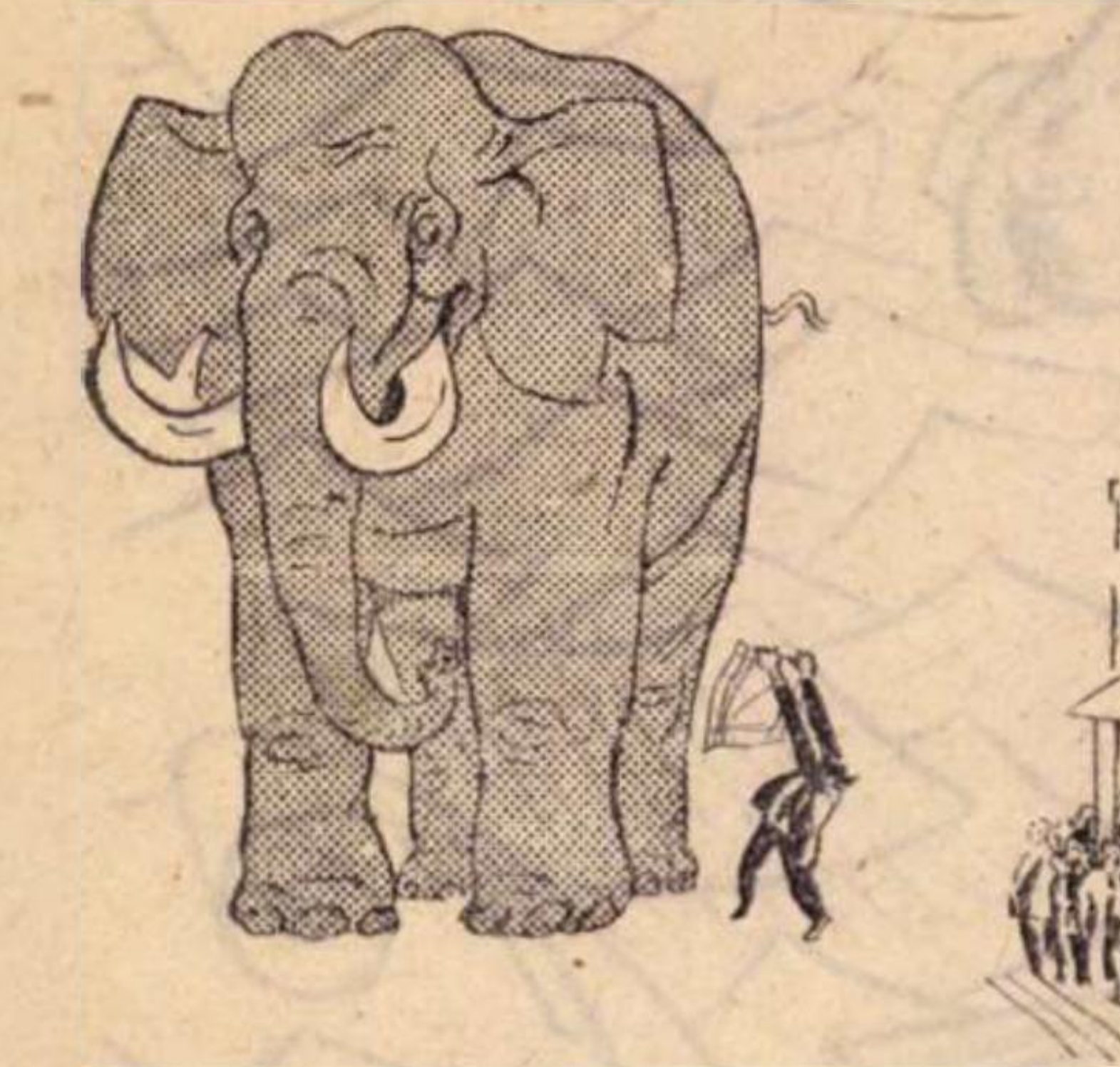

KNOWLAND WASHINGTONI SZENÁTOR szerint amerikai csapatokat küldeni Vietnamba pontosan olyan, mintha valaki zsebkendővel próbálna betakarni egy elefántot. Ezek után igazán érthető az amerikai kormány évek óta tartó ázsiai mesterkedése: bolhából elefántot szeretne csinálni — és elefántból bolhát…

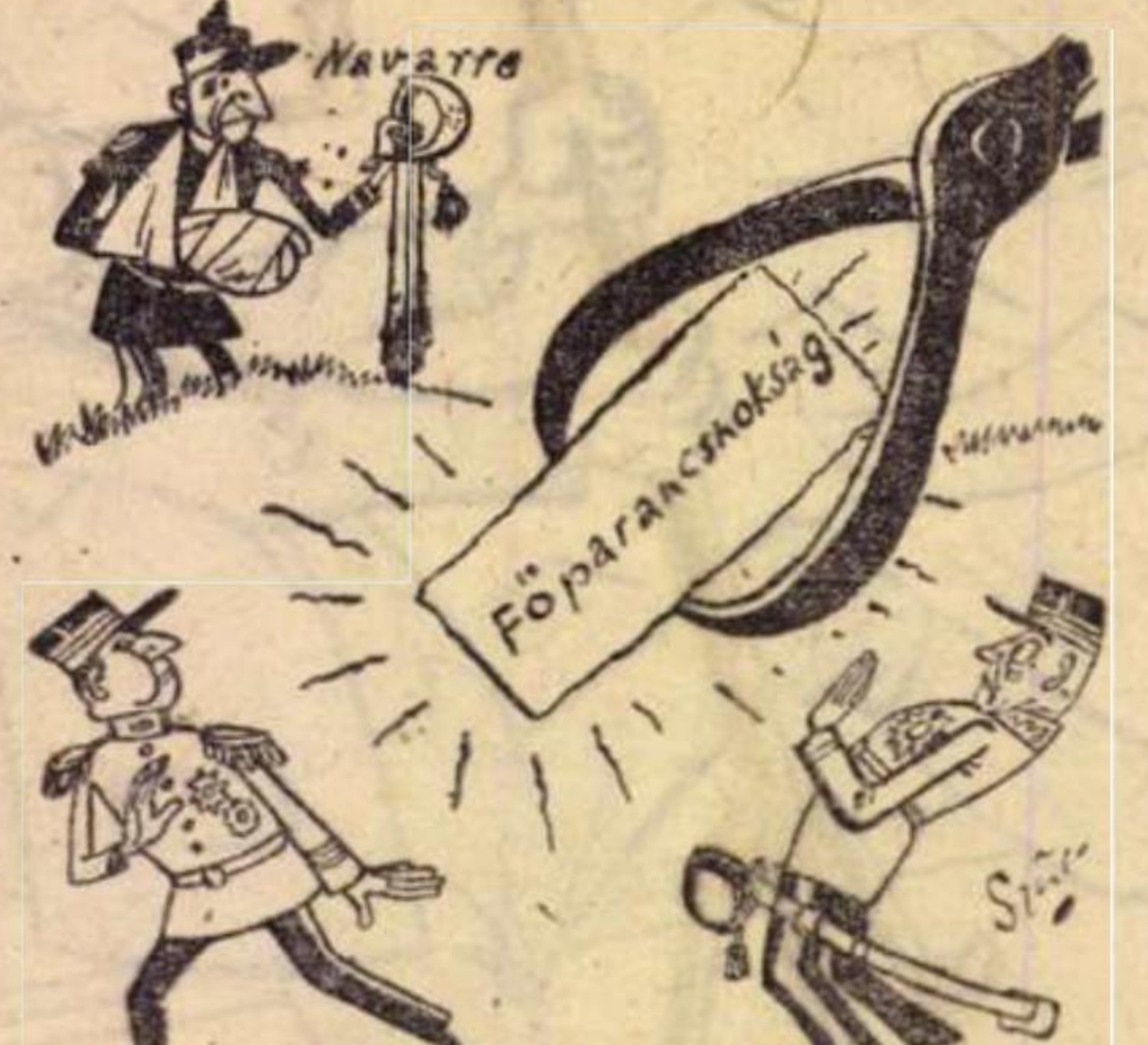

AGGODALOM PÁRIZSBAN: a vietnami francia főparancsnoki állás olyan, mint a tüzes vas, senki sem mer hozzányúlni, hiszen Navarre tábornok is csunyán megégette magát. Pedig a tábornok nagy garral hirdette, hogy kidolgozta a győzelmi tervet. Minden tényezővel számolt, csak azzal nem, hogy a vietnami szabadságharcosoknak is volt terve.

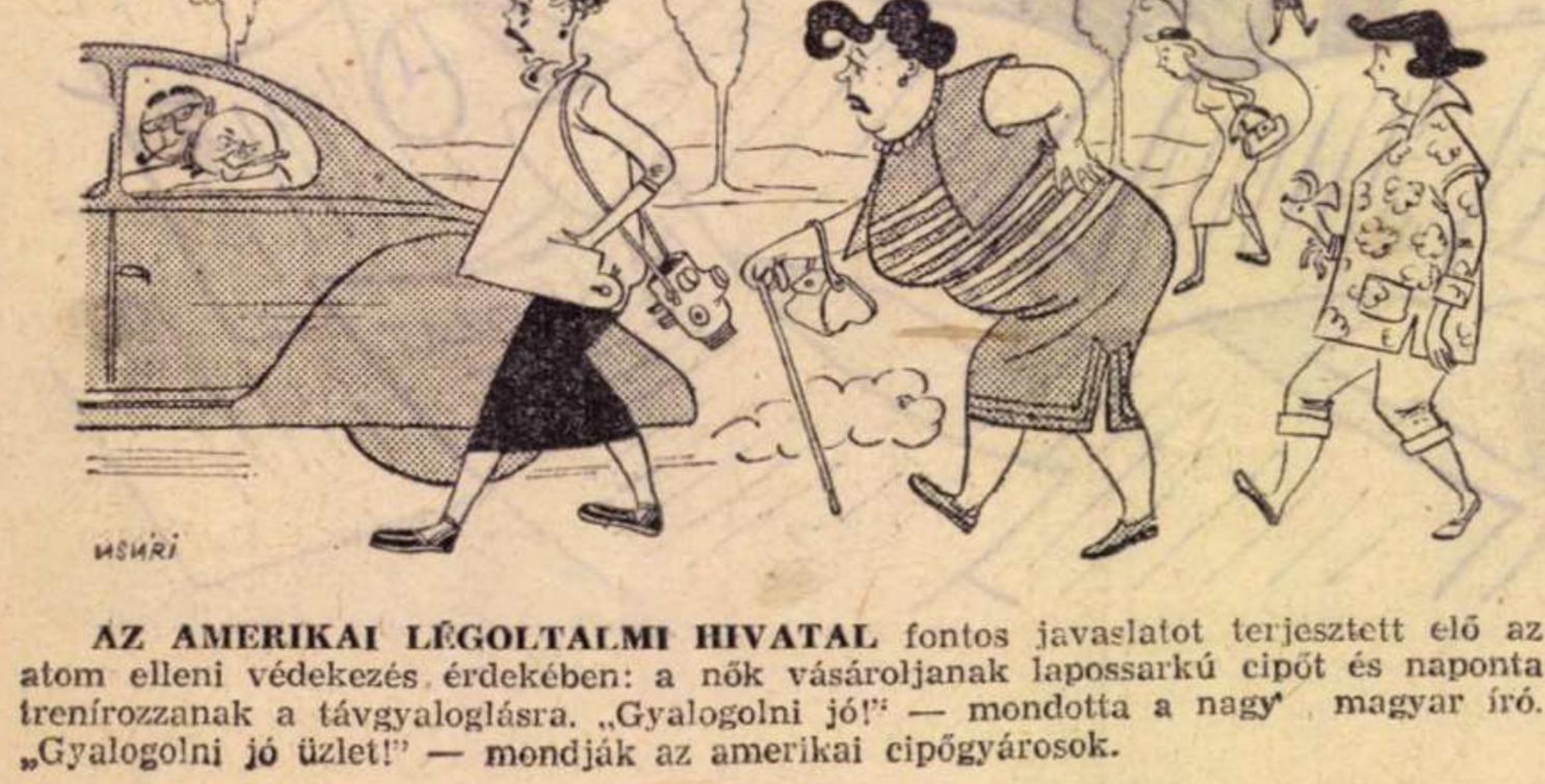

AZ AMERIKAI LÉGOLTALMI HIVATAL fontos javaslatot terjesztett elő az atom elleni védekezés érdekében: a nők vásároljanak lapossarkú cipőt és naponta trenírozzanak a távgyaloglásra. „Gyalogolni jó!" — mondotta a nagy magyar író. „Gyalogolni jó üzlet!" — mondják az amerikai cipőgyárosok.

Haragosok

Én mindig mondtam, hogy Szabadegyháza nem olyan mindennapi falu. Sok olyan furcsaság megtörténik ott, amit az ember más faluban hiába keresne. Persze, amit most el akarok mondani, azzal nem nagyon dicsekszenek a szabadegyháziak sem — csak hát, ami megtörtént, azt nem lehet elhallgatni, előbb-utóbb kitudódik és mindig járnak ott olyan megszállott emberek, akiknek mániája feljegyezni olyan eseteket is, amire az érintettek azt mondják, hogy nem papírra való.

No — én is igyekszem kíméletes lenni.

A dolog úgy történt, hogy Péter és Pál tőszomszédok voltak, méghozzá olyan igazi valódi tőszomszédok, hogy valamiféle tyúkper miatt tíz éve tartották a haragot. Tíz évig nem köszönni át a szomszédnak „jóreggelt", nem akármilyen kis dolog, oda kemény fejek kellenek, méghozzá igazi kemény magyar fejek.

Hanem a szükség törvényt bont, mondja egy régi közmondás. A jelen esetben is a szükség vitte rá Pál szomszédot, hogy átkiabáljon idős Balogh Péterék portájára:

— Szomszéd!

A harmadik-negyedik kiáltásra Örzse néni, Balogh Péter felesége csoszogott ki a fészerből, s majd szeme-szája elállt, mikor meglátta, hogy az ő gyűlölt szomszédja, Horváth Pál kiabált. Miután köpött egyet — gondolva, hogy „ilyen vagy szomszéd" és éppen vissza akart fordulni — Pali bácsi ráköszönt:

— Adjon isten jóreggelt, Örzse!

— No, mi baja? — válaszolt csak úgy kurtán-furcsán Örzse néni.

— Nagy bajban vagyok, Örzse. Elrajzanak a méheim, ha most nem segítöl. Már ki is repültek, ott lógnak a szilvafán egycsomóban. Be kellene fogni őket, ha valaki segítene tőletek. Egyedül vagyok itthon s magam nem birok velük, nincs, aki a kast tartsa.

— Hát én is egyedül vagyok.

— Nem baj, Örzse, gyere át, majd meghálálom a szivességed.

— Ismerjük kendnek a háláját — így Örzse néni. Dehát a baj, azért mégis csak baj és a bajban még a haragosok is segítenek egymáson, legfeljebb utána megint folytatják a haragot.

Igy aztán nem is telt bele pár perc, Örzse néni már verte a kolompot, Pali bácsi meg mászott a szilvafára, hogy valahogyan megközelítse a hatalmas fürtben lelógó méhcsaládot.

— Szóval Örzse, most tedd le a kolompot — rendelkezett Pali bácsi — aztán fogd meg azt a szalmakast, emeld fel magasra és tartsd alájuk, én meg majd ügyesen elfűrészelem az ágat, hogy bele tudjon esni a család. Ha beleestek, takard rá gyorsan a keszkenődet.

— No, így jó lesz? — kérdi Örzse néni, miközben helyezkedik a kassal.

— Kicsit idébb, Örzse! Ugy, na, most jó! Ügyelj, mert kezdem a fűrészelést.

Örzse néni hunyorogva les felfelé, de a naptól nem lát semmit, így aztán csak a kutyáját szídja, aki folyton csak ott ekrendezik a lába alatt. — Nem mész innen, Bundi — hogy a villám csipkézze ki a füledet, mindig az ember lábánál kell neki dörgölődni!

— Kicsit egyenesebben tartsd, Örzse!

— Tartanám, csak ezt a dögöt rugdalom itt, mert mindig láb alatt van.

Pali bácsi közben a fűrésszel riszálja a gallyat. Nehezen megy, mert a fűrészlap megszorul a nyers fában.

— Ügyelsz, Örzse?

— „Fügyelek", fügyelek.

— No, akkor vigyázz, mert már csak a héjja tartja.

— Zsupsz…

Mire Pali bácsi kimondta a „zsupsz"-ot, az ötkilós darázsfürt le is esett.

De lám, méghozzá nem is a kasba, hanem egyenest Örzse néni Bundi kutyájának a nyakába.

— Favééég — favééég — favééég…: vonyít a kutya és ijedtében, hová menekülne máshová, szegény pára, ha nem a szeretett gazdaasszonyának bő szoknyája alá. A baj úgy esett Bundi kutya nyakába, mint derült égből a mennykőcsapás. Perzselt, csípett — még talán sistergett is, így aztán nem lehetett hirtelen felróni szegény kutyának sem, hogy a nagy bajban nem tudott disztingválni. No — de aztán Örzse néni sem disztingvált, mert olyan sistergős istennyilákat kívánt a fán ijedtképpel gubbaszkodó szomszédja fületövire, hogy aztán ettől-e, vagy a nagy ijedtségtől, Pali bácsi is lezuttyant a földre.

— Jaj nekem, jaj nekem! — kiabálta tovább Örzse néni, s ahogy csak erejéből futotta, rohant hazafelé. A kutyája vonyítva utána. Hazaérve a konyhában együtt hempergett Örzse néni a Bundival.

Pali bácsi lassan feltápászkodott a fa alól. Rémségesen bántotta az eset: hogyan segíthetne, hogyan segíthetne? Itt pedig segíteni kell. Gyorsan beszaladt a kamrába egy kis faggyúért — tudta ő már, hogy az kell a méhcsípésre: faggyúval bekenni, attól lelohad az égés.

A segítség gyorsan kellett, így Pali bácsi nem is késlekedett, hanem keresztülugrott a kerítésen, s egyenest be Péter szomszédjának a konyhájába, ahol Örzse néni jajgatott és a körülötte dongó méhek fele csapkodott.

— Örzse, hát nem is tudom, mit mondjak…: hát megkövetlek szépen, meg aztán hoztam egy kis faggyút is — ez csillapítja az égést.

— Jaj nekem szomszéd, tönkre mentem…

Pali bácsi nem késlekedett a segítségnyujtásban, hanem már dörzsölte is Örzse néni kezeszárát a faggyúval. Örzse néni nagy fájdalmában megadóan tűrte, hogy kenegesse a szomszéd. Nem vette észre, hogy közben nyikordult a kiskapu és az ura döcögött be rajta.

Az öreg ledobta a batyúját, s egyenest a konyhába tartott. Ahogy belépett az ajtón, azt látja, hogy a szomszédja ott kucorog a priccs mellett és faggyúval kenegeti Örzse néni lábaszárát. Hirtelen még a lélegzete is elállt, anynyira meglepődött — majd egy percnyi kínos csend után fájdalmasan feltört torkából egy csalódott hang:

— Örzse, hát tik meg…

Pál szomszéd felugrott, mint egy elpattant rúgó és majd a szemei estek ki, úgy nézett Péterre.

Ha valaki látott két kakast szemétdombon farkasszemet nézni, az el tudja képzelni a két régi haragos szembenállását — még talán a szempillájuk is egyszerre rezdült.

Ki tudja, meddig álltak volna így Péter és Pál, ha nem keringtek volna a konyhában még mindig a darazsak, vagyis, ha olyan egyszerre, mint a parancsolat, nem szállt volna egyiknek is, és a másiknak is orrára egy darázs és egy szempillantás mulva mindkettőnek nem kellett volna a markába fogni feldagadt orrát.

Hogy az ügy azóta már tisztázódott-e, nem tudom. El kellene már arra néznem.

Bogár Lajos

Ilyen tanács is van

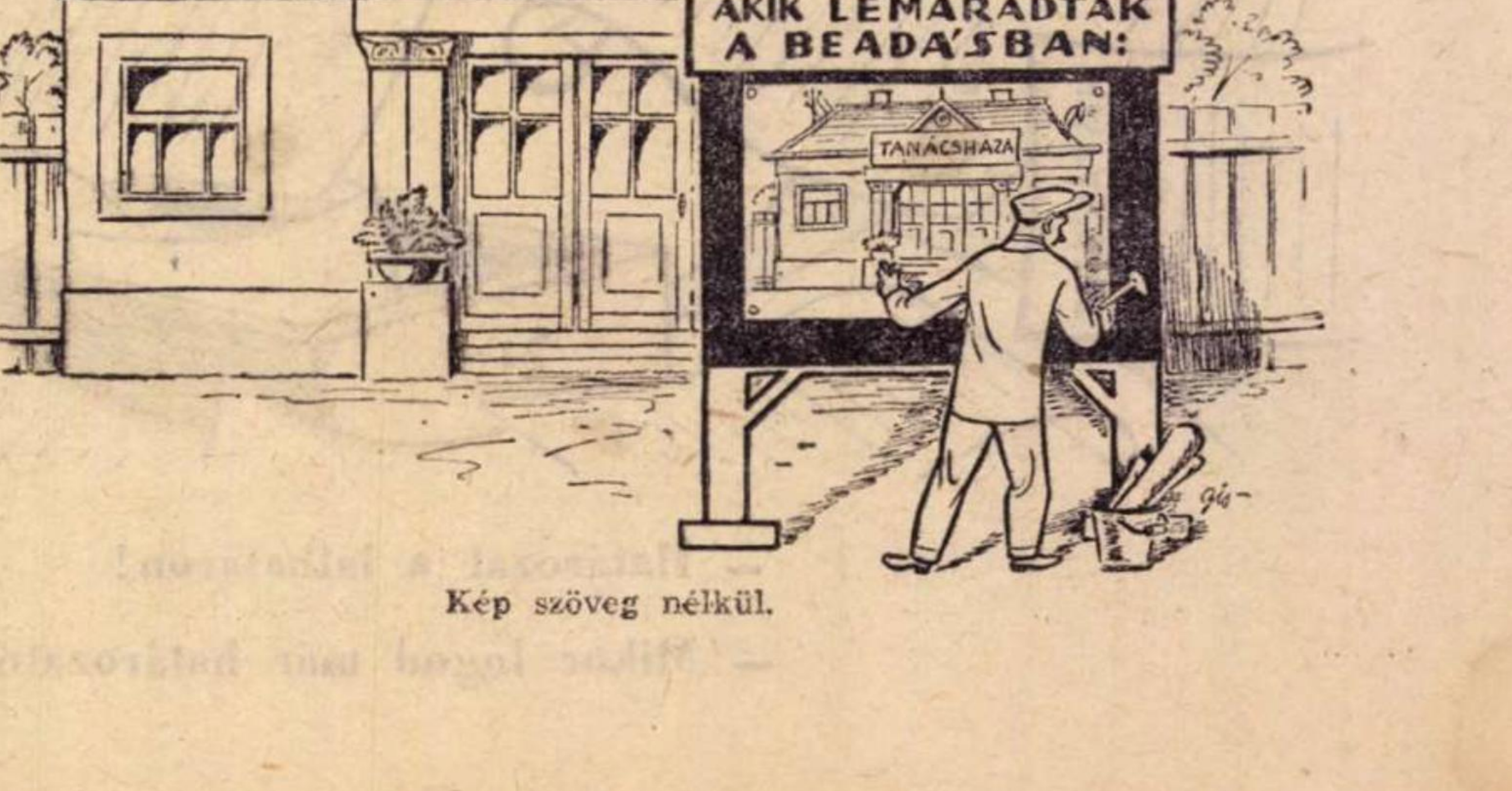

Kép szöveg nélkül.

Kulturfront

Két kép a kongresszus tanulságai alapján

Ami megnehezíti a fiatal művészek érvényesülését

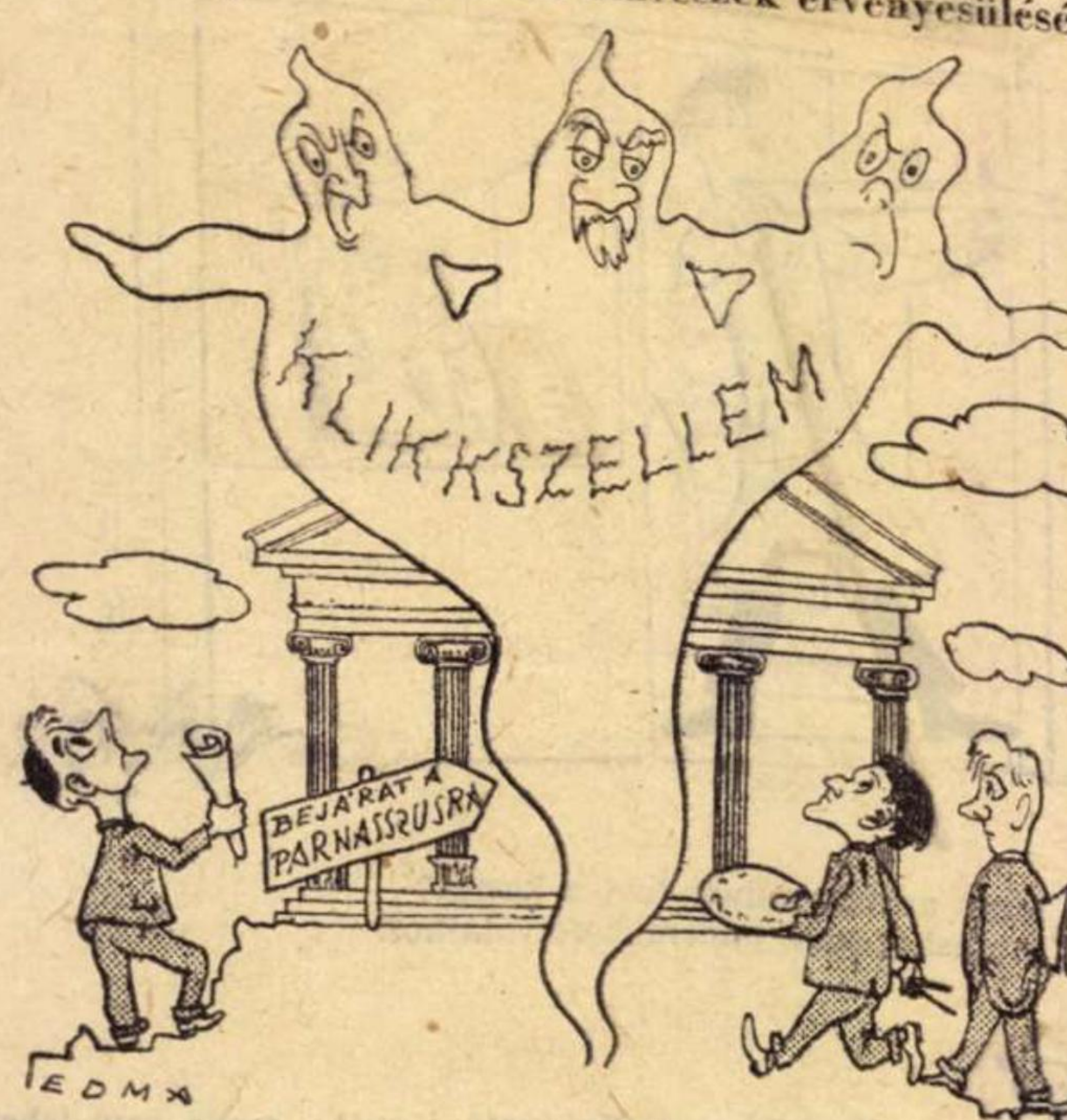

Lélek az ajtón se be, se ki!

Megy a juhász szamáron, avagy: Mindenáron célagitációt!?

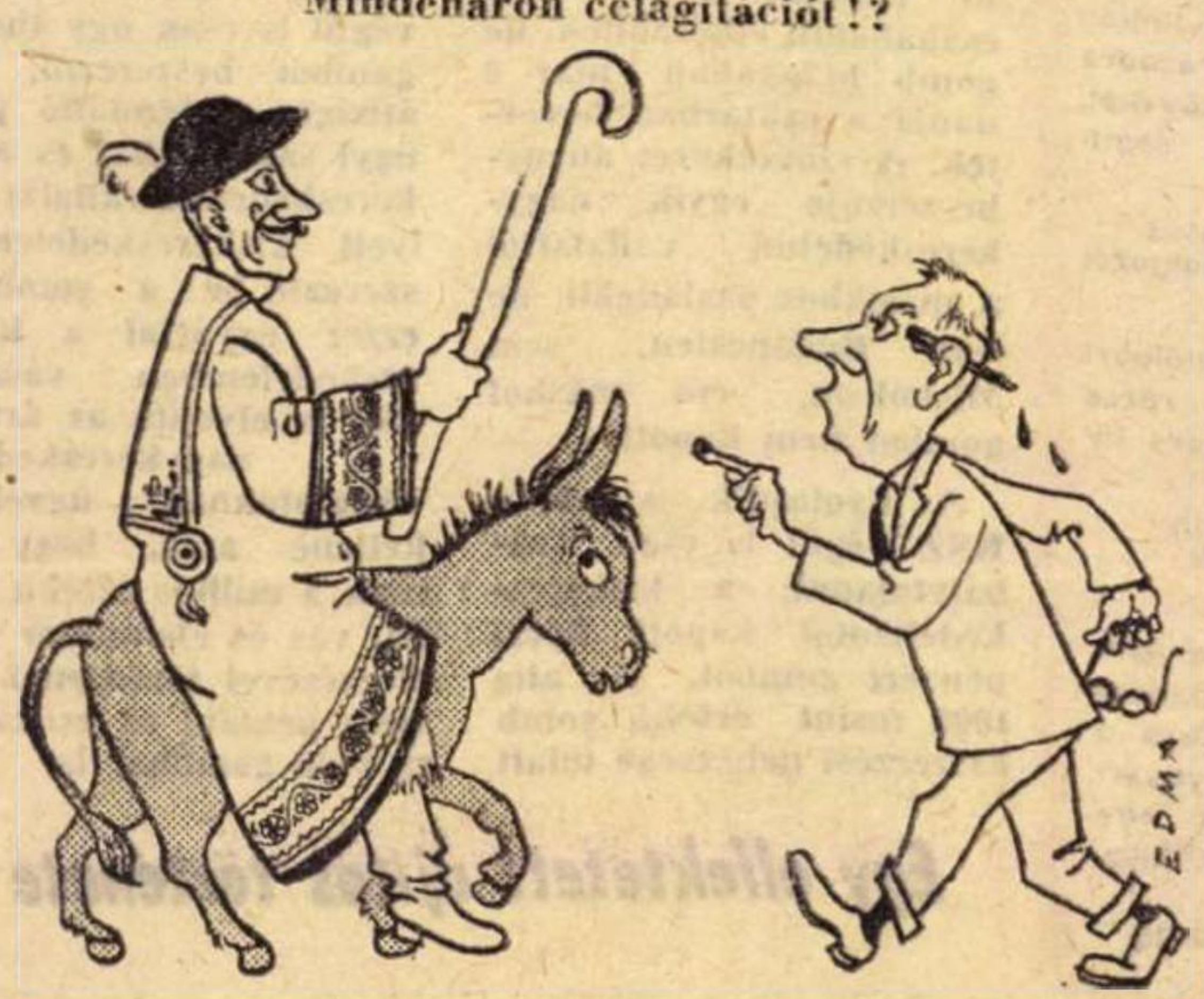

Lektor: Nagyon jó népi figura maga, de mi a mondanivalója? Hova üt?
Juhász: A szamár fejére!

CSALOGATÓ HIRDETÉSEK

Hirdetések voltak és vannak. Azelőtt a hirdetések azt a célt szolgálták, hogy a hirdetett eztazt megvegyék. Sőt. Lehetőleg csak azt vegyék meg és semmi mást.

„Csak Gáspár-féle bajuszkötő valódi!" — üvöltötték a hirdetések annakidején, a bajusz-korszakban, holott valószínűleg tartom ma már, hogy a Kerekes-féle bajuszkötő sem lehetett rossz. „Csak Fedák-cipőkrémet használjunk!" — sírta az akkori hirdetés, de még ma is élnek emberek, akiknek annakidején nem Fedák-féle cipőkrémtől fényesedett ki a ruhájuk.

A mozihirdetések azelőtt így kezdődtek: „Monumentális, fantasztikus, hihetetlen! Ilyen még nem volt! Ilyen nem is lesz! Megvalósítottuk a lehetetlent! Elbűvölő! Felülmulhatatlan! Még ma nézze meg ezt az utólérhetetlen, bűbájos filmet! Ne felejtse el a címet: Perdita a viharvágányon!"

Persze, aztán kiderült, hogy ilyen már volt és lett is még sok ilyen. Röviden: túlzott a hirdetés ezzel a Perditával, de néha elérte a célját, a néző befizette a pénzt és megnézte ezt a szerencsétlen Perditát.

Azóta ezer év telt el. Ma is vannak hirdetések, ha olykor nem is csalogatók, de néha annál érthetetlenebbek. Példa:

A *„Tengerészbecsület"* című filmet például úgy hirdették, hogy a mozi előtt hatalmas kép állott, amelyen két rosszkedvű férfi nézte egymást. Nem is annyira egymást, mint inkább csak nézte. Nem tudni, mit. Félig maguk elé meredve, félig máshová. Néztek. Eléggé unalmas külsejű férfiak voltak és ma sem tudom, kit csalogatott be ez a plakát a moziba? Általában az emberek nem ilyennek képzelték a tengerészbecsületet. Aki látta a plakátot, annak igazán nagy tengerész-kedvelőnek és becsület-rajongónak kellett lennie, hogy ettől kedvet kapjon a film megnézésére.

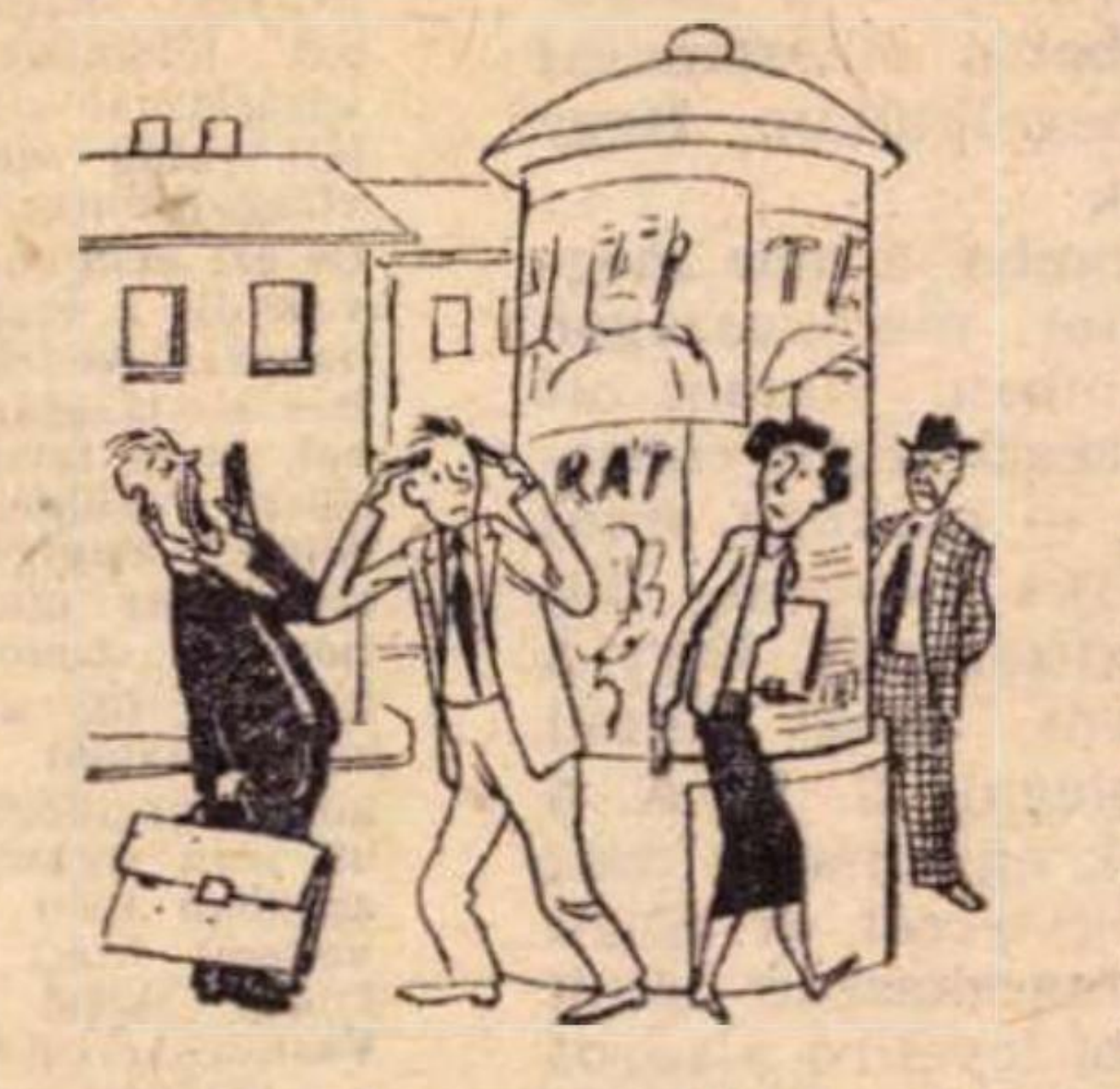

De láttam a *„Tavasz a jégen"* című film plakátját is. Egy lány feje látható a képen, ő nyilván a tavasz a jégen, hogy a dolgozók is gusztust kapjanak erre a filmre.

A *„Róma nyilt város"* című kitűnő filmet megnéztem, annak ellenére, hogy a plakáton egy bánatos férfifejet lehet látni, mellette egy női fej, a háttérben híd. Ez eléggé félreérthetetlen, bár Rómát, mint nyilt várost, nem ilyennek képzeltem.

Ha már a hirdetéseknél tartunk, nem tudok elmenni szótlanul a Magyar Nemzet 1954 május 16-án megjelent apróhirdetése mellett, amely szóról-szóra így hangzott:

> **„Fogtechnikusokat, akik motorral rendelkeznek, felvesz a Fővárosi Óra- és Ékszeripari Vállalat, V., Haris-köz 6., félemelet."**

Ez a hirdetés legalább gondolkodásra készteti az embert. Azt értem, hogy fogtechnikus. Azt is értem, hogy rendelkezik motorral. Csak azt nem értem, miért kell a fogtechnikusnak a motor ahhoz, hogy a Fővárosi Óra- és Ékszeripari Vállalatnál órákat javítson? De azt hiszem, közel járok a megfejtéshez, ha a „félemeletre" gondolok. Biztosan a Haris-közben sem működik a lift és motorral mégis könnyebb felszaladni azt a félemeletet, mint gyalog, vagy az elromlott liften.

Ha már a motorizált fogtechnikusoknál tartunk, úgy érzem, kötelességem megemlíteni az „Öt barát" című film hirdetését, amely az Esti Budapestben jelent meg. A hirdetés így hangzott:

ÖT BARÁT
FRANCIA FILM
ÖT BARÁT TÖRTÉNETE

Ez jobb, mint a fogtechnikus. Az tűnődésre készteti az embert, de itt nincs vita. Lebuktak azok, akik arra gondoltak, hogy az „Öt barát" című francia film hat szivarszipkáról szól. Nem. Az „Öt barát" című film igenis, mondjuk ki nyiltan, ne törődjünk a következményekkel: öt barátról szól. Vannak még csodák.

Királyhegyi Pál

Panaszkönyv

Megnéztem a Kamara Varietében a „Kellemeskedők" című műsort. Jól akartam látni, ezért az első sorba kértem a jegyeket.

Az előadás kezdetét fél 9-re hirdették, de az előző műsor csak fél 9 után 5—6 perccel ért véget. Ez azonban csak kezdete volt a kellemeskedésnek. Kiderült, hogy a 8. és 9. számú székek a jobb oldal legszélén voltak, ahonnan sajnálatosan csak a szinpad felét lehetett látni. Az előttem 10 centiméterre ülő zongorista és a tőle balra 10 centiméterre ülő dobos azonban megnyugtattak, hogy ez nem jelent semmit, mert jól fogok látni. Az említett két tagú zenekar tagjai a továbbiak során minden jelenet után felkeltek, miközben végigtaposták az 5., 6., 7., 8. és 9. számú székek birtokosainak lábát.

Az a gyanúm, hogy nem a Kamara Varieté az egyetlen színházunk, amelynek nézőterét a közönség teljes figyelembevétele nélkül tervezték meg. Már pedig az ilyesmi a legjobb műsort is élvezhetetlenné teszi.

Szilágyi Béla
XII., Kiss János altbgy.-u. 43.

Óvodás műsor volt Mezőkövesden

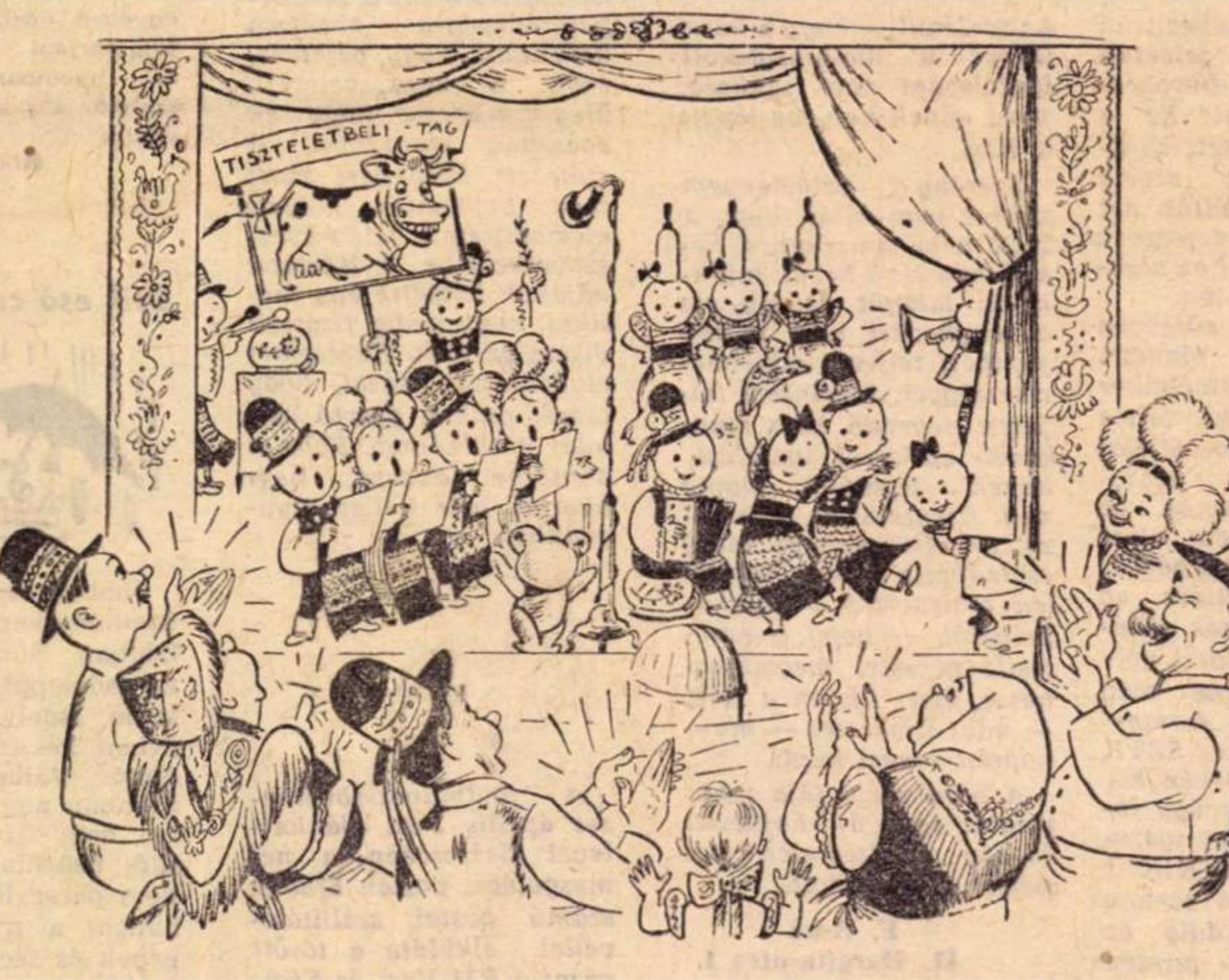

A legifijabbak megirígyelték a sikert és ők is mezőkövesdi műsorra készülnek...

Fejlett könyvrongálási módszerek a gyöngyösi járási tanács dokumentációs anyagából

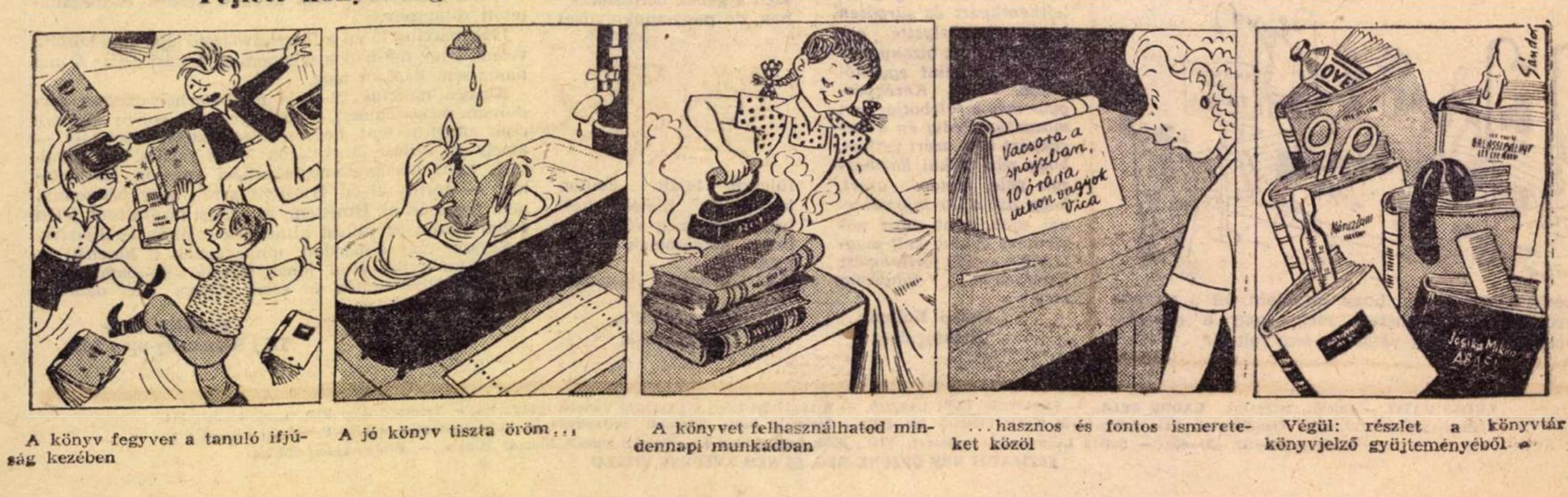

A könyv fegyver a tanuló ifjúság kezében

A jó könyv tiszta öröm...

A könyvet felhasználhatod mindennapi munkádban

...hasznos és fontos ismereteket közöl

Végül: részlet a könyvtár könyvjelző gyüjteményéből.

Le a bürokráciával!

Ismét a macskaszagról

Tudom, helytelenül teszem, hogy visszatérek a macskaszagra. Ha volna magamhoz való eszem, visszavonulnék erdei lakomba és mezei sáskán, valamint édes gyökereken éldegélve abban a kellemes tudatban tölteném el hátralevő napjaimat, hogy életem kimagasló, mondhatni súlyponti művét, a „Segítség! Macskaszag!“ című kis dőltbetűs elkeseredést szerencsémre még halálom előtt megalkottam. Hogy mégsem ezt teszem, annak oka van.

Kedden este hazatérvén otthonomba, a már megszokott (de soha meg nem szokható) macskaszagon kívül nyolc levél várt rám. Zsebemben viszont ott lapult az a hét levél, amelyet a szerkesztőségbe címeztek ugyanez ügyben. E levelek írói — csakúgy, mint az a körülbelül kéttucatnyi személyes ismerős, aki élőszóval tette ugyanezt — arról biztosítanak, hogy a macskaszag nem szorítkozik Zuglóra, tehát semmi jogom a mártír szerepében tetszelegni. N. H. A. a Tanács-körútról, B. I. a Belvárosból, egy magát meg nem nevező olvasónőm a Liszt Ferenc-térről, dr. S. A. a Baross-utcából jelenti, hogy a macskaszag náluk időnkint szintén kibírhatatlan, a többi levélíró a város többi részéből közli ugyanezt. Közülük némelyik isten áldását kéri arra a könyörtelen harcra, amelyet a macskaszag ellen elkezdtem, s amelyet remélhetőleg győzelemre fogok vezetni, minden becsületes pesti orr őszinte örömére. (Megjegyzem, hogy L. Margit, Majakovszkij-utcai olvasónk a macskákat veszi védelmébe, Cs. Erzsi pedig Besnyő-Kispusztáról azt kérdi, igaz-e, hogy a gyógyszert macskákból csinálják, mert ez esetben ő többé gyógyszert le nem nyel.)

Mindent egybevetve: a cikkecske visszhangja azt bizonyítja, hogy az átkozott macskaszagot nagyon sokan érezték már eddig is, de senkisem emelt nyilvános panaszt ellene, mert mindenki azt hitte, hogy csak ő érzi. Viszont, ha már sorsom a macskaszag elleni küzdelem élére állított, *innen kérdem meg a Chinoin felelős vezetőjét: mi a helyzet a macskaszag ügyében, miért van egyáltalán, meddig lesz és mit tegyünk ellene?* Olvasóimat pedig tiszta lelkiismerettel nyugtathatom meg: a harcot, melyet elkezdtem, folytatni fogom a macskák teljes szagtalanításáig!

Tabi László

MIÉRT ÉPPEN ŐK?

Miért ne nehezítsük meg a kórházi felvételt értelmetlen és bürokratikus eljárásokkal? Ez a gondolat lebeghetett az illetékes szervek szeme előtt, amikor kiadták azt a rendelkezést, amelynek következményéről az alábbiakban beszámolok.

Kislányomat sürgősen kórházba kellett vinnem. A kórházban felvételkor egy ürlapot adtak: töltse ki a munkaadó-vállalat munkaviszonyom igazolása végett. Miután ez megtörtént, a lapot visszavittem a kórházba, ahonnan azt elküldik az SZTK-nak jogosítás céljából. Azaz — elküldték volna, ha nem lenne még szükség egy-két „formaságra“. Ugyanis az SZTK — üzemem nem lévén kifizetőhely — csak úgy fogadja el a vállalat igazolását, ha a körzeti KIK is igazolja, hogy én tartom el kislányomat. Eddig az volt az eljárás — szintén helytelenül — hogy a ház-, illetve a tömbmegbízott igazolására volt szükség, most ennek helyébe lépett a KIK.

Szerény véleményem szerint nem vitás, hogy a KIK nem ismerheti a kezelésben lévő házak mindegyik lakóját és így ezt a ténykedést nem is teljesítheti teljes lelkiismeretességgel. Szerintem teljesen elegendő, ha a munkaadó ad erről igazolást, ennek legalább alapja van. Ezenfelül az a dolgozó, akinek odahaza ráérő családtagja nincs, kénytelen mulasztani a munkahelyéről — hogy a szentesítő pecsétet megszerezhesse, mert hiszen a KIK — mint ismeretes — munkaóráit reggel kezdi.

A bürokrácia fája tehát megint egy új hajtással és egy szükségtelen pecséttel gazdagodott.

F. B-né
II., Hargita-utca 1.

Sajnos, nem szóltunk idejében

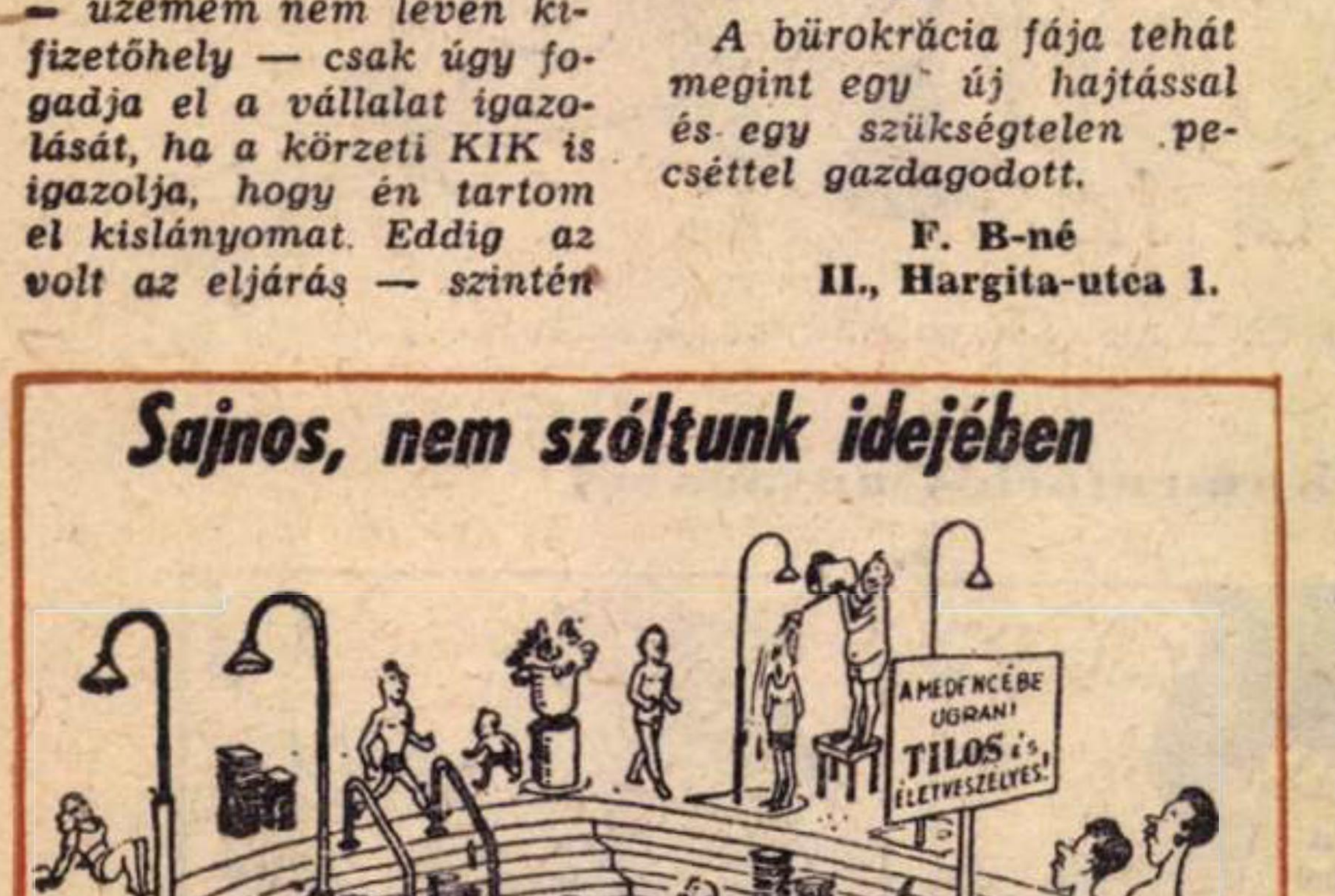
A MEDENCÉBE UGRANI TILOS és ÉLETVESZÉLYES!
Schwott

a Széchenyi-fürdőnek, hogy készüljön fel a strandidényre, ezért történhetett meg, hogy a gyerekmedencében még mult vasárnap sem volt víz.

Motorkerékpárral a házam körül...

Nem vagyok otthonülő ember, szeretek motorozni. Vettem egy „Csepel“-motorkerékpárt. A pápai földművesszövetkezetnek a vásárlással egyidejűleg át kellett volna adnia a gépjármű-vizsgajelentkezési lapját is. De ezt nem kaptam meg. A bolt vezetője a veszprémmegyei Vasnagykereskedelmi Vállalat hibás postázására hivatkozott azzal, hogy talán tévedésből más helyre küldték el az igazolványt. Megígérték, hogy megszerzik az igazolványt, de két hónapja semmi sem történt az ügyben. Így a motoromat nem használhatom. Csak a házam körül forgolódhatom vele, mert ott nem igazolnak. A motort azonban nem házkörüli túrára vettem! Ezért szeretném, ha a Ludas Matyi figyelmeztetné a Vasnagykereskedelmi Vállalat vezetőségét, hogy a 4/3239. számú motorkerékpár levizsgáztatásához szükséges igazolványra szükségem van! Miért nem küldik?

Keskeny István,
Pápa, Aradi vértanuk-u. 20.

Két kerék még nem kerékpár

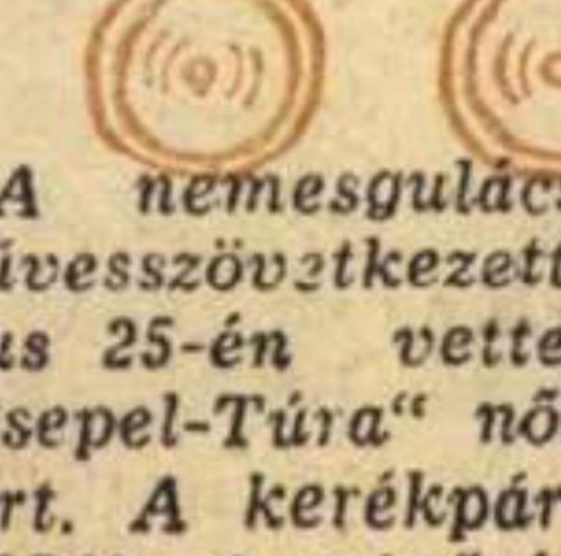

A nemesgulácsi földművesszövetkezettől március 25-én vettem egy „Csepel-Túra“ női kerékpárt. A kerékpár száma: 198540. A minőségi ellenőrzőlap szerint március 9-én hagyta el a gyárat, tehát még nem nagyon ért rá „megromlani“. Mégis, mikor március 26-án új kerékpárommal a rendőrkapitányságra akartam kerekezni, hogy bejelentsem, a váza szétesett. Még szerencse, hogy én egészben maradtam. A szétesett kerékpárt most már bejelentés helyett visszavittem a földművesszövetkezetbe. Kértem: adjanak helyette egy másikat, vagy pedig fizessék vissza az árát. Kérésemet elutasították azzal, hogy cserét csak a gyártó vállalat eszközölhet. Ebbe a döntésbe akarva, nem akarva, bele kellett nyugodnom.

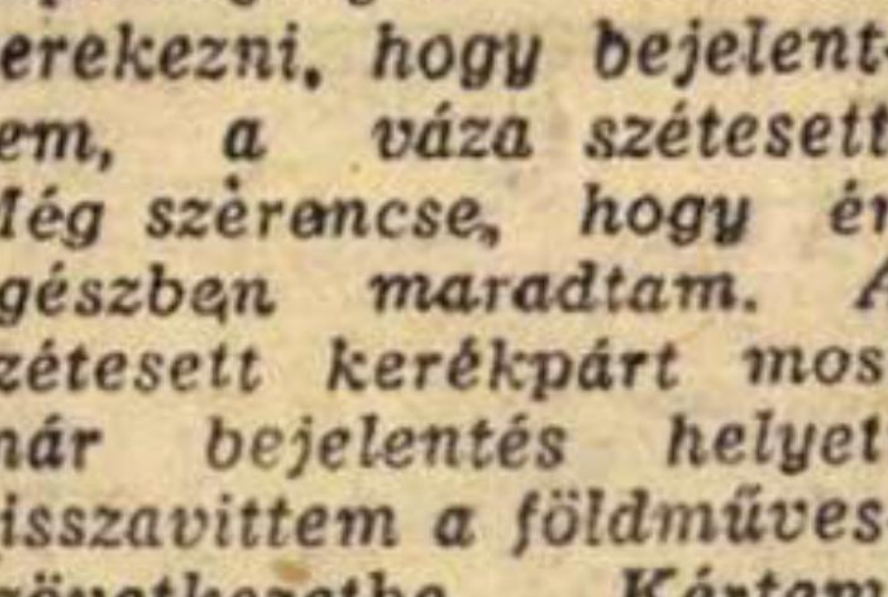

A földművesszövetkezet április 1-én ajánlott-levél kíséretében a nemesgulácsi postán 676058. számú postai szállítólevéllel elküldte a törött vázat a RM Vas- és Fémművek Kerékpárgyárának Csepelre. Kérte a gyártó vállalatot, hogy soronkívül vizsgálják meg a selejtkerékpárt és sürgősen küldjenek helyette egy jobbat. Ennek bizony már jóval több mint egy hónapja, de a Kerékpárgyár még a fülebotját sem mozgatja. Pedig én a kerékpárt nem azért vettem, hogy váz nélkül karikázzak vele, hanem azért, hogy azt a 10 kilométernyi utat, amit most naponként gyalog kell megtennem — 850 forintomért kerékpáron tehessem meg.

Szabó Kálmán
Nemesgulács

Ha ló nincs...

A fodrászszövetkezetek nem kapnak megfelelő felszerelést

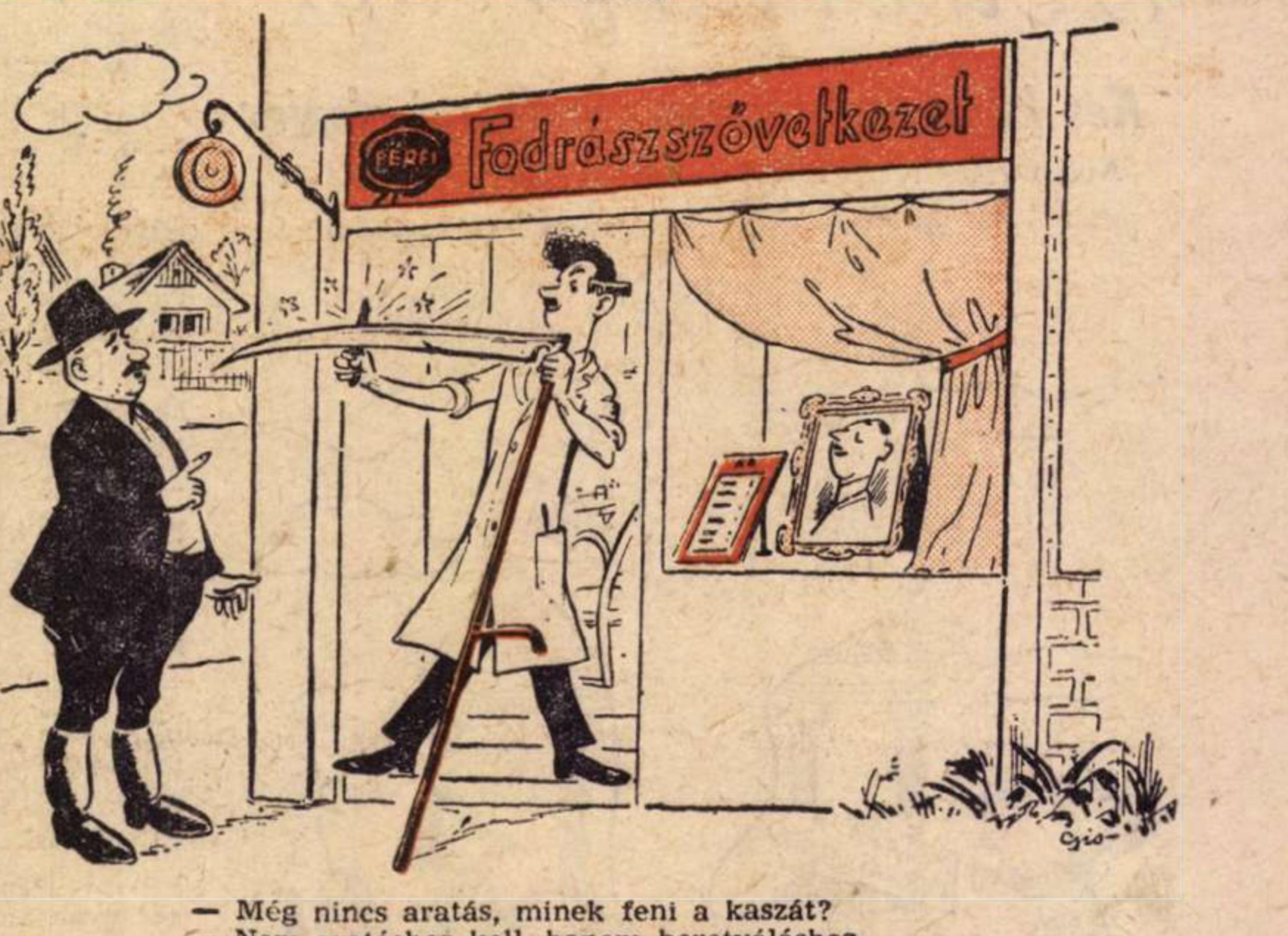

— Még nincs aratás, minek feni a kaszát?
— Nem aratáshoz kell, hanem borotváláshoz.

Ludas Matyi elintézte

Alig pár napja panaszoltuk, hogy munkahelyünkön nincs víz. Közbenjárásodra rendbehozták a csöveket. Köszönjük, Ludas a segítséget.

Főv. Villamosvasút
zuglói telepének dolgozói

* * *

A Csongrádi Sütőipari Vállalat megfizette a rőzse árát. Köszönöm a gyors intézkedést.

Forgó Henrik
Csany elek

* * *

Az új takaréktűzhelyemmel kapcsolatos panasz ügyében közbenjárásukra a Salgótarjáni Tűzhelygyárból nyomban kijött egy szerelő, aki a hibákat kijavította.

Mikesné, Dorog

Esik eső csendesen...

Jobban esik az eső a mi üzemünkben, mint a szabadban. Sűrűn peregnek az esőcseppek le azon a tetőn, amelyet az elmult évben készített a Magasépítő Vállalat. Az eső azonban nem méltányolja, azt, hogy új tetőnek nem illik beáznia, éppen ezért nem pereg le az ereszen, hanem a nyakunkba, a gépek és szerszámok közé ömlik.

Az eresz-ügyet már többször szóvátettük az üzemi értekezleteken, hiszen a gépek berozsdásodnak, de panaszunk süket fülekre talált. Ezúton kérjük az illetékeseket: hallgassák meg végre az üzem dolgozóinak jogos panaszát.

63/8 Gyöngyösi Asztalosipari V
Nagy Rozália,
Vámosgyörk.

Gomb-gond

A Mezőkövesdi Ruházati Szolgáltató KSZ esőkabátokat készített a Budapesti Bányászati Mélyépítő Vállalat részére. Az esőkabátok elkészültek, de gomb hiányában már 8 napja a raktárban hevertek. A szövetkezet anyagbeszerzője egyik nagykereskedelmi vállalattól a másikhoz szaladgált, de sem Budapesten, sem Miskolcon, sem máshol gombot nem kapott.

A nyolcadik napon a KSZ végül is csak szabálytalanul, a kiskereskedelemtől kapott készpénzért gombot. Az alig 1000 forint értékű gomb beszerzési nehézsége miatt nyolc napig nem lehetett az esőkabátokat szállítani. Rengeteg időt pocsékolt el a KSZ a gomb utáni hajszával. A szövetkezet végül is csak úgy tudta a gombot beszerezni, hogy áthágta a fennálló pénzügyi szabályokat és nagykereskedelmi vállalat helyett kiskereskedelemben szerezte be a gombot, s ezzel egyúttal a kiskereskedelemben vásárlók elől is elvonta az árut.

A nagykereskedelmi vállalatoknak ügyelniök kellene arra, hogy ne csak a milliós értékű textil, vas és élelmiszer beszerzésével törődjenek, hanem például az esőkabátra való gombbal is.

Egy elfektetett újítás története

1952 december 2-án benyujtottam a kávé korszerű feldolgozásával kapcsolatos újítási javaslatomat a belkereskedelmi minisztérium közétkeztetési főosztályán. Elgondolásom szerint igen jelentős megtakarítást jelentett volna importnyersanyagok és hőenergiamegtakarítás révén.

Két héttel később értesítést kaptam, hogy az újítás kitűnő és könyvalakban is kiadják. De az értesítés ellenére nem történt semmi...

A minisztérium ellenőrzési osztályához fordultam újításom nyolchónapos hevertetése miatt. 1953 októberében a szakoktatási főosztály írt, hogy keressem fel őket. Fogalmuk sem volt arról, hogy egy másik főosztályon tizenegy hónapja fekszik az újításom.

Megbíztak a tananyag elkészítésével.

1954 januárjában végre tárgyalásra került újítási javaslatom. A tárgyaláson megállapították, hogy újításom javítja a kávé minőségét és hőenergiamegtakarítást jelent. A minőségjavítási újításért 3000 forint eszmei díjat ítéltek meg, a hőenergiamegtakarításért pedig díjskála szerinti összeget — az országos kiértékelés után. A javaslatot tananyagnak is javasolták. (Ekkor már a szakoktatási főosztály útján nyomdába került a tananyagom.)

Ezt a határozatot nem kaptam kézhez. A megállapított díjat sem.

1954 március 15-én a főosztályvezető telefonon közölte velem, hogy másnap megkapom az újítási díjat. A mai napig sem kaptam meg.

Közben március 22-én a miniszterhelyetteshez fordultam panaszommal, de ügyemben ennek ellenére csak annyi történt, hogy a közétkeztetési főosztály — amely az újítási tárgyaláson jónak találta úgy minőségi, mint hőenergiamegtakarítási vonalon javaslatomat — április 21-én értesített arról, hogy újításomat nem fogadják el. Ismétlem, az újítási tárgyaláson jelen voltam, azon az újítást kitűnőnek találták és díjazták.

Egyszer már elfogadott, tananyagnak is használt és kiváló szakértők által jónak tartott újításomat tehát végleg elsüllyesztették és ezzel jókora kárt okoztak népgazdaságunknak.

Fröhlich Lajos
IX., Szamuelly-utca 39/a.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 222—271, 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda Ü. V. Lapterjesztési ügyek: V. József nádor-tér 1.
Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 350.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!